

GRENZELOZE HEBZUCHT

Ook verschenen van Clive Cussler bij The House of Books:

DIRK PITT-AVONTUREN

Het logboek
Titanic
Vixen 03
Duik in het duister
Dodelijk tij
Schokgolf
Stormvloed
Atlantis ontdekt
Poorten van Hades
Trojaanse Odyssee
Zwarte wind
De schat van Kahn
Duivelsadem
Wassende maan
De pijl van Poseidon
Storm in Havana
Dood op de Zwarte Zee
Het Keltische Rijk

ISAAC BELL-AVONTUREN

De jacht
De saboteur
De spion
De race
De dief
De provocateur
De smokkelaar
De scherpschutter
De gangster

DOSSIER OREGON-
AVONTUREN

Gouden Boeddha
Heilige steen
Het goud van Kamtsjatka
Het oog van de orkaan
Dodenschip
De kaper
De stille zee

KURT AUSTIN-AVONTUREN
(NUMA-FILES)

Serpent
Het blauwe goud
Vuurijs
Witte dood
Verloren stad
Poolstorm
De navigator
Medusa
Duivelspoort
De storm
Zero Hour
Spookschip
Het geheim van de farao
Nighthawk

Clive Cussler

en Graham Brown

Grenzeloze hebzucht

Vertaald uit het Engels door Pieter Cramer

the house of books

Deze uitgave is tot stand gekomen door bemiddeling van Peter Lampack Agency, Inc., 350 Fifth Avenue, Suite 5300, New York, NY 10118 USA

Oorspronkelijke titel: *Sea of Greed*

Oorspronkelijk uitgegeven door: G.P. Putnam's Sons, New York 2018

© Sandecker RLLLP, 2018

© Vertaling uit het Engels: Pieter Cramer, 2021

© Nederlandse uitgave: The House of Books, Amsterdam 2022

Omslagontwerp Nederlandse uitgave: Loudmouth, Utrecht

Typografie: Crius Group, Hulshout

ISBN 978 90 443 6405 7

ISBN 978 90 443 6406 4 (e-book)

NUR 332

www.thehouseofbooks.com

www.overamstel.com

OVERAMSTEL

uitgevers

The House of Books is een imprint van Overamstel uitgevers bv

Alle rechten voorbehouden.

Niets uit deze uitgave mag worden veelevoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

De personages

Middellandse Zee, 1968

David Ben-Avi: Israëlische genetica-expert, gestationeerd op Jaros.

André Cheval: Franse wetenschapper en leider van het project Jericho.

Lukas: Franse commando en lid van de SDECE, de Franse buitenlandse inlichtingendienst.

Gideon: Officier op de Israëlische onderzeeër INS *Dakar*.

National Underwater and Marine Agency

Kurt Austin: Hoofd van de afdeling Speciale Projecten van de NUMA, duiker van wereldklasse en bergingsdeskundige.

Joe Zavala: Kurts beste vriend, technisch meesterbrein, verantwoordelijk voor de ontwikkeling van het merendeel van de geavanceerde apparatuur van de NUMA.

Priya Kashmir: Hoofd van de technische afdeling, zou voor de NUMA veldwerk gaan doen, maar kwam door een auto-ongeluk in een rolstoel terecht.

Rudi Gunn: Onderdirecteur van de NUMA, afgestudeerd aan de Naval Academy.

Hiram Yaeger: ICT-genie op het hoofdkantoor van de NUMA, bezit talloze patenten op het gebied van computertechniek. Communiqueert met Max, het door hem ontwikkelde computersysteem, alsof het een vriendin is.

St. Julien Perlmutter: Historicus en haute cuisine-kok, bezit een bibliotheek van duizenden zeldzame boeken en een kostbare collectie artefacten.

Paul Trout: Lid van het team Speciale Projecten. Is doctor in de oceanografie, gehuwd met Gamay.

Gamay Trout: Leidinggevend marien bioloog van de NUMA, gehuwd met Paul, is een fitnessfreak en neemt als dat nodig is geen blad voor haar mond.

Kevin Brooks: Kapitein van het NUMA-schip *Raleigh*.

Bemanning van het olieplatform Alpha Star

Rick L. Cox: *Toolpusher*, ofwel leider van de boorploegen op de Alpha Star.

Leon Nash: *Roughneck*, ofwel boorder op de Alpha Star.

Novum Industria

Tessa Franco: Oprichter en CEO van Novum Industria, een hightech alternatief energiebedrijf, ook ontwerper van de *Monarch*, een uniek amfibievoertuig.

Arat Buran: Innemend leider van het Central Asian Oil Consortium, Tessa's ex-vriend en vertrouwenspersoon, via een geheime financiële overeenkomst verbonden met Novum.

Pascal Millard: Geneticus, werkt sinds zijn ontslag bij de Franse overheid voor Novum.

Brian Yates: Ingenieur, verantwoordelijk voor de ontwikkeling van Novums revolutionaire brandstofcel.

Huurlingen

Volke: Stuurman op onderzeeërs en ex-huurling, werkt in verschillende hoedanigheden voor Tessa Franco.

Woodrich: Ecofreak, bijnaam Woods, is uit op een compromisloos einde van het olietijdperk.

Alexander Vastoga: Russische ex-helikopterpiloot en fortuinzoeker, is voor wie fors betaalt voor alles in te huren.

Florida

Misty Moon Littlefeather: Elektronica-expert en een oude vriendin van Joe Zavala.

Redfish: Misty's vader, wantrouwt Joe's gevoelens voor zijn dochter

Politici in Washington

Lance Alcott: Hoofd van de FEMA, het federaal bureau voor rampenbestrijding, stelt alles in het werk om de volledige controle over de sanering van de Alpha Star te krijgen.

Leonard Hallsman: Ex-geoloog, nu ondersecretaris van de National Resources and Energy Security.

James Sandecker: Vicepresident van de Verenigde Staten, oprichter en ex-directeur van de NUMA.

Bermuda

Macklin Hatcher: Rijke durfkapitalist, undercoveridentiteit van Kurt Austin.

Ronald Ruff: Assistent van Hatcher, undercoveridentiteit van Joe Zavala.

Israël

Admiraal Natal: Israëlische admiraal, goede vriend van Rudi Gunn, dienstdoend hoofd van het Office of Naval Records in Haifa.

Vaar- en voertuigen

INS **Dakar**: Israëliische onderzeeër, gekocht van de Britten, raakte in januari 1968 vermist onderweg van Engeland naar Haifa.

Minerve (S647): Franse onderzeeër, verdween in 1968 op ruim veertig kilometer voor de kust van Toulon.

Monarch: Amfibievoertuig ontworpen door Tessa Franco, gebouwd in Kazachstan.

Gryphon: Zwaarbewapende draagvleugelboot van de NUMA, inzetbaar bij de meest riskante acties.

DEEL EEN

DE VERDWIJNING

Jaros, eiland in de Egeïsche Zee, januari 1968

David Ben-Avi liep over een uitgesleten voetpad op het rotsachtige, winderige eiland Jaros. Het was een kale rotspartij van nauwelijks vijf kilometer lang en een doorsnede van zo'n achthonderd meter op het breedste punt. Het lag in een uithoek van de Middellandse Zee, zo'n honderdzestig kilometer ten noordwesten van Kreta. Hoewel het officieel onbewoond was, beschouwden Ben-Avi en een twaalftal anderen het nu bijna twee jaar als hun thuis.

Met zijn handen diep in zijn zakken stapte Ben-Avi met zijn hoofd in de wind stevig door. De Middellandse Zee-lucht kon in januari vinnig koud zijn, maar was tegelijkertijd fris en helder in vergelijking met het muffe laboratorium en de benauwde barakken waar ze in verbleven.

Alleen zijn was ook niet onprettig... voor zolang het duurde.

'David,' riep een stem achter hem. 'Waar ga je heen?'

Het werd in het Engels gezegd, met een duidelijk Frans accent.

Ben-Avi bleef abrupt staan. Moeder-overste had hem gevonden.

Hij draaide zich om en zag André Cheval op zich afkomen. Cheval was het hoofd van het Franse contingent op het eiland, maar gedroeg zich als commandant van de hele groep. Hij had altijd wel iets te

mekkeren: je moet het afval netjes scheiden, laat na zonsondergang geen van buitenaf zichtbare lampen branden, kom niet te dicht bij de gevaarlijke kliffen.

Hij droeg een overjas en had een wollen jack bij zich dat hij aan Ben-Avi gaf. ‘Trek aan. Het is hier ijskoud.’

Ijskoud was nogal overdreven, maar Ben-Avi trok het jack zonder tegenwerping aan. Alsjeblieft geen discussie nu.

‘Waar ga je heen?’ herhaalde Cheval.

‘Je weet best waar ik heen ga,’ zei Ben-Avi. ‘Naar het klif om de zon te zien opkomen en na te denken.’

‘Ik loop met je mee,’ zei Cheval.

‘Kan ik nou nergens heen zonder chaperon?’

‘Natuurlijk wel,’ reageerde Cheval. ‘Je zit hier niet in een gevangenis.’

Dat klopte. Ben-Avi en de anderen waren hier als onderdeel van een Frans-Israëliisch onderzoeksproject. Ze waren allemaal vrijwilligers, maar na zo’n lange periode op het kale eiland met alleen de maandelijksse komst van een bevoorradingschip als onderbreking van de dagelijkse monotonie, voelde het alsof ze de dagen tot hun voorwaardelijke vrijlating aftelden.

‘Ik heb het gevoel,’ zei Ben-Avi, ‘alsof iedereen die naar Jaros komt wel degelijk op de een of andere manier gevangenzit. De Grieken hebben hier na de Tweede Wereldoorlog communistische opstandelingen gevangengezet, voor die tijd hebben de Turken het eiland vijf eeuwen in bezit gehad en de Romeinen kozen deze desolate plek uit als verbanningsoord voor een lastige dochter van Gaius Octavius, de latere keizer Augustus.’

‘Echt?’ reageerde Cheval.

Ben-Avi knikte. Daarbij vroeg hij zich af hoe het mogelijk was dat de Fransman al zo lang op het eilandje woonde zonder dat hij er ook maar iets van afwist.

‘De Romeinen maakten er tenminste nog iets van,’ zei Ben-Avi. ‘De Grieken hebben er alleen die afgrijselijke stenen barakken neergezet waar wij nu in zitten. De Romeinen hebben de haven uit

de rotsen gehakt. Zij hebben opvangbekkens voor het regenwater gebouwd, een aantal tunnels en ondergrondse cisternen uitgegraven en zelfs een manier gevonden om het met behulp van kalksteen te zuiveren en te voorkomen dat het stil kwam te staan. Dat moet je toch eens gaan bekijken. Het is heel bijzonder.’

Cheval knikte, maar leek niet erg onder de indruk. ‘Zo te horen eiste de dochter van Augustus een comfortabelere gevangenis dan de communistische rebellen.’

De beide mannen wandelden samen verder en omdat het pad regelmatig vrij smal was, liep Cheval een halve pas achter Ben-Avi.

‘En, waar denk je zoal aan als je in je eentje op die rotspunt zit?’ vroeg Cheval. ‘Aan een terugkeer naar Israël?’

‘Dat en de implicaties van ons werk,’ antwoordde Ben-Avi.

‘Ga je me nou vertellen dat je je wilt terugtrekken? Daar is het nu een beetje te laat voor. Het project is zo goed als afgerond.’

Ben-Avi bleef staan en keek de Fransman van opzij aan. Het project, zoals hij het noemde, was een reusachtige stap vooruit op een geheel nieuw wetenschappelijk gebied, de celgenese. Daarbij ging het om het met levende organismen manipuleren van cellulaire codes. Over deze tak van wetenschap werd al jaren gesproken, puur theoretisch, maar zoals bij zoveel wetenschappelijke onderzoeksgebieden – alles van kernenergie tot en met ruimtevluchten – waren ook hier de ontwikkelingen zodra het leger interesse toonde, in een stroomversnelling geraakt.

‘We veranderen levende organismen,’ zei Ben-Avi. ‘Leven vervormen om nieuw leven te creëren. Dat brengt een afgrijselijke verantwoordelijkheid met zich mee.’

‘Ja,’ zei Cheval. ‘Sommigen zeggen ook dat we voor God spelen. Zie jij dat ook zo?’

‘Welke God?’ reageerde Ben-Avi nors.

‘Alle goden,’ antwoordde Cheval. ‘Die van jou, die van mij... het universum als geheel. Zeg het maar. Is dat waar je mee zit? Dat God je straft?’

Ben-Avi vervolgde zijn wandeling over het pad. Hij was nu echt kwaad. 'Als God dit moment zou uitkiezen om tot het uitdelen van straffen over te gaan, zou ik dat wel heel grappig vinden. Dan zou ik Hem vragen waar Hij was toen de nazi's zich in de Kristallnacht misdroegen. Of toen de vuren werden aangestoken waarmee dag en nacht de lijken van vermoorde Joden werden verbrand.'

'Dus de Holocaust heeft het vertrouwen in je geloof geschokt?'

'Niet alleen de Holocaust,' zei Ben-Avi. 'De hele oorlog. Ik studeerde techniek en vanwege die kennis moest ik met het Duitse leger naar Rusland. Degenen die de Duitsers niet hadden gedood toen ze er binnentrokken, werden bij het terugtrekken door de Russen gedood. Daarna was ik in Berlijn toen de geallieerden de stad in puin bombardeerden. De gebouwen verbrokkelden tot stenen en stenen verpulverden tot stof. De luchtaanvallen gingen dag en nacht door tot de lucht zwart zag en wij haast stikten in de rook. En dat was niets vergeleken met het bombardement op Dresden, met brandbommen. Het is een wonder dat er überhaupt overlevenden waren.'

Ben-Avi richtte zijn aandacht weer op het pad. Ze waren op het steilste stuk aangekomen. Op de top zouden ze de zee kunnen zien. 'Als er een God is, dan interesseert het Hem ofwel helemaal niets wat we doen ofwel Hij walgt zo erg van ons dat Hij Zijn hele schepping heeft opgegeven. En wie zou Hem dat kwalijk nemen?'

Cheval knikte. 'Je bent behoorlijk van slag, vriend. Als het niet God is waar je over in zit, wat dan wel?'

'Ik maak me zorgen over de krachten die we hiermee oproepen,' antwoordde Ben-Avi. 'Iedere uitvinding van de mens, alle ontdekkingen die er ooit zijn gedaan, zijn uiteindelijk in oorlogen gebruikt. Dat zal nu niet anders zijn. Let maar op.'

'Waarom gaan we hier dan mee door?' vroeg Cheval opeens veel bitser. 'Waarom wachten we dan nog tot we uiteindelijk doorkrijgen waar we mee bezig zijn?'

Ben-Avi had zichzelf die vraag al talloze malen gesteld. Hij had er een al te gemakkelijk antwoord op gevonden. 'Omdat de wereld

nu eenmaal een harde meedogenloze omgeving is waarin Israël alles moet doen om te overleven. Met of zonder Gods hulp.’

‘Dus is het ieder land voor zich,’ zei Cheval. ‘Is dat wat je me probeert te zeggen?’

‘Het kan niet anders,’ antwoordde Ben-Avi.

Ben-Avi hijgde bij het beklimmen van het laatste stuk zo zwaar dat hij zijn orakeltaal moest staken. Toen hij de top van het klif bereikte, keek hij uit over de beschutte baai. De zee was kalm en de ondergaande zon glinsterde op het water langs de lange golfbreker die het haventje sinds de Romeinen het bouwden al eeuwenlang beschermde. Maar de haven was niet zo leeg als hij behoorde te zijn. In de baai lag een lang, smal, obscuur ogend schip voor anker, een duikboot. De boeg wees als een dolk naar het midden van het eiland.

Ben-Avi draaide zich om en zag dat Cheval een pistool op hem gericht hield.

‘Ik ben bang dat je gelijk hebt,’ verklaarde Cheval. ‘Het is ieder land voor zich. Als wij het niet doen, doet jouw regering het wel. En dat kunnen we niet toestaan.’

In de verte klonk het geknal van geweerschoten. Er was een vuurgevecht losgebarsten – niet een felle tweestrijd, maar hier en daar een salvo.

Ben-Avi deed een stap in de richting van het kamp.

‘Niet doen,’ waarschuwde Cheval. Het gezicht van de Fransman stond strak, alsof hij een taak uitvoerde die hij liever had vermeden. ‘Sorry. Maar als wij niet in actie waren gekomen, had jouw land dat gedaan. De krachten die jullie met jullie celgenese hebben ontketend, kunnen de wereld waarin we leven heel wat drastischer veranderen dan de verschrikkingen die een handvol legers kunnen aanrichten. Het is nu al een wapen. En het vormt met name voor Frankrijk een reële bedreiging. We kunnen onmogelijk toestaan dat het in vreemde handen komt.’

‘Nee,’ zei Ben-Avi. ‘Het is een afschrikmiddel, net als de atoombommen. Het zal nooit gebruikt worden.’

‘Ik vrees dat mijn land dat risico niet gaat nemen,’ reageerde Cheval. Vanuit het kamp klonk nog altijd af en toe een schot.

‘En daarom gaan jullie ons vermoorden?’ vroeg Ben-Avi.

‘Het was niet de bedoeling dat er iemand gewond zou raken,’ reageerde Cheval. ‘Iemand heeft zich verzet.’

Daar twijfelde Ben-Avi niet aan. Ook al vermoedde hij dat de Franse commando’s op tegenstand hadden gehoopt. ‘En wat gebeurt er met mij?’ vroeg hij op een toon waarin een diepe verachting voor zijn voormalige vriend doorklonk. ‘Val ik hier per ongeluk over de rand of schiet je me eerst neer en kieper je me dan naar beneden?’

‘Doe niet zo idioot,’ zei Cheval. Hij knikte naar de duikboot. ‘Je gaat met ons mee.’

*De Franse onderzeeër Minerve,
zo'n veertig kilometer voor de kust van Toulon*

Acht dagen na het vertrek van Jaros naderde de Franse onderzeeër *Minerve* zijn thuishaven Toulon. Op twaalf meter onder het wateroppervlak voer de boot met een snelheid van acht knopen op de dieselmotoren die door een lange metalen buis, de zogenaamde snuiver, de benodigde lucht opzogen. Ze voeren al bijna de hele reis op deze manier en André Cheval wachtte vol ongeduld tot ze naar de oppervlakte zouden gaan.

De claustrofobie van het onder water gevangenzitten was al erg genoeg, maar de wetenschap dat de *Minerve* afgezien van de reguliere uitrusting, voorraden en monsters uit het laboratorium nog een extra lading aan boord had, versterkte dat verlangen aanzienlijk. En dat de onderzeeboot propvol zat, met bijna het dubbele aantal mensen waarop hij berekend was – te danken aan de aanwezigheid van Cheval, de overige Franse wetenschappers en de tien Franse commando's die de aanval hadden uitgevoerd – maakte het verblijf in de benauwde ruimtes haast ondraaglijk.

Het knagende schuldgevoel dat de commando's behalve Ben-Avi alle Israëliërs hadden gedood, hielp daar ook al niet bij en Cheval was 's avonds gaan drinken om te kunnen slapen.

Hoe dan ook, ze waren nu in de Franse territoriale wateren en bijna thuis. Morgen om deze tijd zat Cheval in Parijs op het terras van een café en waren in de frisse lucht met een goed glas wijn al deze zorgen snel vergeten.

Vooralsnog stond hij in de stampvolle controlekamer van de onderzeeboot te observeren wat er zoal gebeurde. Tegenover hem leunde de kapitein van de *Minerve* over de handvaten van de periscoop met zijn gezicht tegen het oculair. Om de paar seconden draaide hij in de rondte om een nieuw deel van het wateroppervlak af te speuren; dansen met de grijze dame werd dit door zeelieden wel genoemd.

Ten slotte klapte hij de handvaten omhoog en deed een stap naar achteren. ‘Geen schepen in zicht,’ zei hij. ‘Periscoop intrekken.’

Terwijl de periscoop omlaag schoof, richtte de kapitein zich tot de radio-officier. ‘Dringend bevel! Weer verslechterd. Korte golfslag, tweeënhalve meter. We blijven op snuiverdiepte tot in de baai.’

Dit nieuws was voor Cheval een klap in het gezicht.

En niet alleen voor hem.

Naast hem stond Lukas over de navigatiekaarten gebogen. Lukas was de commandant van de commando’s, lid van de SDECE, de Franse contraspionagedienst. Het was een norske vent van in de vijftig.

‘Moeten we zo de haven insluipen?’ vroeg Lukas. ‘We hebben iets groots gepresteerd. We verdienen een waardige aankomst, met tromgeroffel.’

De kapitein van de *Minerve* was een door de wol geverfde zeeman. Als een rechtgeaarde militair haatte hij geheim agenten met hun verborgen agenda’s en gebrek aan overzicht. Zijn antwoord duldde geen tegenspraak. ‘Wilt u echt naar de oppervlakte zodat we in het zicht van de haven nog een doelwit vormen?’

Lukas wees op de kaart en een rode lijn, die op ruim zeshonderd kilometer achter hen lag en de afstand markeerde tot waar Israëlische schepen hen konden naderen. ‘Er zijn geen Israëlische schepen op minder dan twaalf uur van onze positie. Die kunnen ons onmogelijk bereiken.’

‘Ze hebben ook vliegtuigen, monsieur Lukas.’

‘Niet binnen deze afstand. En ook geen toestellen die onze Mirages niet aankunnen.’

‘U hebt misschien gelijk,’ zei de kapitein. ‘Maar toch blijven we tot het allerlaatste moment onder water. En als gast op mijn schip houdt u zich verder gedeisd, alstublieft.’

Na deze reprimande keerde Lukas de kapitein de rug toe en beende kokend van woede naar zijn mannen in het achterschip.

Worstelend met zijn claustrofobische angst keek Cheval op zijn horloge. Het was 27 januari, vroeg in de ochtend. Ze waren in de avond van de negentiende van het eiland vertrokken. Ze waren bijna thuis. Zodra ze aan land waren, zou hij Lukas aangeven voor wat hij als een oorlogsmisdaad beschouwde.

Ook al kon hij niets meer doen voor degenen die al gedood waren, hoopte hij toch een manier te vinden om te voorkomen dat Ben-Avi alsnog in een anoniem graf zou verdwijnen.

Drie uur. Hij hoefde deze beproeving nog maar drie uur zien vol te houden.

‘De *Minerve* bereikt haven over drie uur.’

Deze woorden werden gesproken door een streng kijkende man in een verduisterde controlekamer die erg op die van de *Minerve* leek. Hij heette Gideon. Hij was de bevelvoerend officier van de *INS Dakar*, een onderzeeboot die de Israëliërs vrij recent van de Britten hadden overgenomen.

Op zijn gezicht woerden de stoppels van een baard van twee weken. De littekens op zijn onderkaak sneden er als voren op een akker strakke lijnen in. Hij was groot voor een bemanningslid op een onderzeeboot en hield bij het spreken zijn hoofd gebogen onder de buizen boven hem.

‘De Fransen hebben iets heel waardevols van Israël gestolen,’ zei hij. ‘Wij verkeren als enigen in een positie waarin we kunnen voorkomen dat het ze lukt om ons op deze manier nog eens te verraden.’

De *Dakar* was op twee dagen afstand van Southampton onderweg naar Haifa toen hun tot dan toe ongestoorde proefvaart door een zwaar gecodeerd bericht van het hoogste Israëliische legercommando werd onderbroken. De opdracht luidde om op volle kracht naar de zuidkust van Zuid-Frankrijk op te stomen en daar op nieuwe orders te wachten, terwijl het oppercommando de locatiegegevens in de officiële scheepvaartannalen vervalste en persverklaringen plus necrologieën voorbereidde voor het geval hun missie met verhoogd risico zou mislukken.

Gideon en zijn mannen hadden bijna twee dagen gewacht en mogelijke acties gepland. Nadat ze ten slotte een sonarsignaal oppikten met de bevestiging dat het de *Minerve* was, hadden ze de onderzeeboot laten passeren en de achtervolging ingezet.

Ze waren snel tot op honderd meter genaderd. Dat was zo dichtbij dat ze zonder hydrofoon de schroef van de *Minerve* hoorden draaien.

Hun volgende taak leek eigenlijk onuitvoerbaar. Gideon en zijn mannen waren geen commando's, de meesten waren zelfs geen ervaren zeelieden, maar ze waren stuk voor stuk bereid de strijd aan te gaan en voor hun land te sterven.

'Vroeger,' vertelde Gideon, 'werden zeeslagen niet door zeelieden gewonnen maar door soldaten. Romeinen, Feniciërs en Grieken: allemaal enterden ze hun vijanden en stormden aan boord waar het vechten en doden in man-tegen-mangevechten werd beslecht.'

De mannen hoorden het zonder een spier te vertrekken aan. Achter hun strakke gezichten verborg zich een hevig verlangen een verschrikkelijke misstand recht te zetten. Ze waren niet exact op de hoogte van wat er op het spel stond, maar ze wisten wel dat de Fransen hen opnieuw hadden bedrogen.

Want nu waren de Fransen echt te ver gegaan. Ze hadden het eerder al onverwachts op een akkoordje gegooid met Israël's Arabische vijanden en tijdens de Zesdaagse Oorlog een wapenembargo tegen Israël afgekondigd; bovendien hadden ze een eskadron Mirage-straaljagers en een kleine vloot patrouilleboten, die Israël al had betaald,

domweg niet geleverd. Dit kon niet langer getolereerd worden. Ze hadden Israëliische burgers gedood en hun iets afgenomen waarvoor het Israëliische oppercommando een oorlog wilde riskeren om het terug te krijgen.

‘Het zal geen makkie zijn,’ benadrukte Gideon. ‘In deze wateren zijn al eeuwenlang geen schepen meer geënterd en veroverd. Maar dat gaat vandaag verdomme wel gebeuren!’

De mannen juichten. Ze hadden niet meer dan een paar lichte mitrailleurs en pistolen als wapens, maar zonder meer het verrassings-effect aan hun kant. Ze voeren zo dicht achter de *Minerve* dat de Franse onderzeeboot hen door het geluid van de eigen motoren onmogelijk kon horen.

Terwijl de mannen zich klaarmaakten om naar het dek te gaan en de *Minerve* te bestormen, drukte een paar meter verderop een radio-officier met een hand een koptelefoon tegen zijn oor. ‘Een onderschept bericht,’ zei hij terneergeslagen. ‘De *Minerve* blijft tot in het kanaal onder water.’

Dit was geen goed nieuws.

‘In het zicht van de kust kunnen we ze niet enteren,’ opperde een van de officieren. ‘Dan hebben we de Franse luchtmacht al op ons dak voordat we het spul zelfs maar gevonden hebben.’

‘We kunnen ze ook lek prikken, één schot van opzij en het is klaar,’ stelde de tactisch officier voor.

De kapitein schudde zijn hoofd. ‘Onze opdracht is dat we het gestolen materiaal coûte que coûte terughalen. En dat bevel komt rechtstreeks van de Knesset en de minister-president. We mogen de *Minerve* alleen tot zinken brengen als wij zelf worden aangevallen.’

‘Maar we kunnen niet aan boord gaan van een schip dat onder water vaart,’ reageerde de tactisch officier.

Daarop mengde Gideon zich in het gesprek. Hij had even diep over dit probleem nagedacht. ‘Dan moeten we ze dwingen om aan de oppervlakte te komen.’

Aan boord van de *Minerve* trommelde Cheval met zijn vingers op de kaartentafel, waar hij na zijn woordenwisseling met Lukas was blijven staan. Om de paar minuten keek hij op de klok en het display dat de positie van de boot aangaf. Zowel de tijd als de voortgang verliep tergend traag.

‘Hoelang nog tot we in de baai zijn?’ vroeg hij.

De kapitein keek zijn kant op en draaide zich om toen het snerpende geluid van schrapend metaal door de boot trok.

Ze waren ongetwijfeld ergens tegenop gebotst en de klap werd onmiddellijk gevolgd door een krachtige trek waarbij lucht uit de cabine werd gezogen, wat het onaangename ploppen van oren en pijscheuten in voorhoofdholtes veroorzaakte. Op een controlepaneel lichtten gele en rode lampjes op en de zuigkracht nam toe.

‘Het is de snuiver,’ meldde de duikofficier. ‘De ventielen zijn dicht. Werking compleet verstoord.’

De snuiver was voorzien van een noodsluiting die de luchtbuis afsloot zodra er water over de inlaat stroomde. Met een gesloten snuiver zuigen de draaiende dieselmotoren de benodigde lucht noodgedwongen weg uit de enige plek waar die voor handen is: de binnenruimten van de onderzeeboot.

‘Drie meter boven het oppervlak was het bevel,’ zei de kapitein, waarbij hij op de hoogte doelde die de snuiver boven de golven uit moest steken.

‘Dat is ook de diepte waar we op varen,’ bevestigde de duikofficier.

Ofwel het weer was opeens verslechterd, met hogere golven tot gevolg, of er was iets met de snuiver aan de hand.

Alle aanwezigen in de controlekamer keken omhoog, telden de seconden af en hoopten dat de snuiver weer in werking trad.

Cheval voelde zich misselijk worden, van angst, maar ook door het wegvallen van de luchtdruk. Hij keek op de klok, ditmaal vooral naar de secondewijzer. Er tikten dertig seconden voorbij... veertig. De situatie corrigeerde zich niet uit zichzelf.

‘Er zit water in de periscoopbuis,’ riep een van de onderofficiers. ‘De bovenste afsluiters zijn defect.’

Voor Cheval was het lekken van water in een onderzeeër zo’n beetje het ergste wat hij zich kon voorstellen. Ook al waren het maar druppels. Hij dacht aan het metaalachtig schurende geluid en de trilling in de controlekamer. ‘We hebben vast iets geraakt,’ zei hij. ‘We moeten naar de oppervlakte.’

Tot Chevals verbazing was de kapitein het met hem eens. ‘Drijvende wrakstukken of zoiets,’ zei hij. ‘Omhoog. Naar de oppervlakte.’

De duikofficier blies de tanks leeg en veranderde de hoek van de duikroeren. De *Minerve* steeg met de boeg schuin omhoog op. Cheval zag dat er water door de periscoopbuis omlaag druppelde. Hij keek op de dieptemeter en zag dat ze stegen en slaakte een zucht van opluchting toen hij voelde dat de onderzeeboot door de waterspiegel brak en recht kwam te liggen.

Er klonk een tweede harde bonk waarop de zuiging verdween en Chevals oren opnieuw plopten. ‘Hoofdventielen open,’ zei een van de mannen. ‘Motoren krijgen buitenlucht.’

‘Halve kracht vooruit,’ beval de kapitein. ‘Ik ga omhoog om te kijken wat de schade is.’

Met de eerste officier aan het roer ging de kapitein met de schadeploeg de commandotoren in en opende eerst het binnen- en vervolgens het buitenluik.

Het daglicht viel naar binnen. Grijs en zwart-wit, maar wel prachtig. Toen de benen van de laatste man door het luik verdwenen, staarde Cheval jaloers naar de opening. Zonder er verder over na te denken of om toestemming te vragen stapte hij op de ladder af en klom omhoog.

Boven aangekomen stak hij zijn hoofd door het luik en verstarde van schrik.

De periscoop en de snuiver waren onder een hoek van dertig graden omgeknakt. Het staal was door de klap verbogen en vervormd. De behuizing van de antenne was er afgescheurd.

Maar pijnlijker was dat de kapitein en de schadeploeg zich niet met het opnemen van de schade en het repareren ervan bezighielden, maar onder schot werden gehouden.

In het zwart geklede lieden met machinepistolen hadden hen op hun knieën gedwongen. Twee gemotoriseerde opblaasboten scheurden achter hen weg naar de boeg van een andere onderzeeër.

Voordat hij de situatie volledig in zich op had genomen en ook maar iets kon doen, werd Cheval uit de opening getrokken en tegen de zijwand van de commandotoren gesmeten. Een forse vent met een borstelige baard priemde de loop van een machinepistool tegen zijn borst. ‘Geen kik, als je leven je lief is.’

Cheval knikte onderdanig. Hij begreep intuïtief wie deze mannen waren, wie dit wel moesten zijn. ‘U bent Israëli.’

‘Ik ben Gideon,’ zei de man met de baard, waarbij hij met een knikje de vraag beantwoordde. ‘Omdat u geen uniform draagt, neem ik aan dat u een van de Franse wetenschappers bent. Wat betekent dat u weet waar we naar op zoek zijn.’

Cheval aarzelde, niet uit onwil, maar puur van de schrik. ‘Ik weet waar u op doelt,’ zei hij ten slotte.

‘Mooi,’ reageerde Gideon. ‘Ga dan eerst maar naar beneden. Doe geen gekke dingen, want dan bent u meteen dood.’

Cheval ging hun voor de onderzeeboot in en klom zo kalm mogelijk de ladder af. Halverwege gaf Gideon hem een schop waardoor hij tegen de grond smakte. De val leidde de aandacht af van de bemanning in de controlekamer, die naar Cheval keken terwijl Gideon en een tweede commando van de ladder sprongen en op de vloer landden.

Met de machinepistolen op een volslagen overdonderde bemanning gericht was verzet uitgesloten.

‘We hebben uw kapitein,’ sprak Gideon tegen de mannen. ‘We willen terug wat u van ons hebt gestolen. Als u meewerkt, gebeurt u verder niets.’

Terwijl de *Minerve* op de golven deinde, kwam er nog een stel

commando's langs de ladder omlaag. Nadat hij twee mannen voor de bewaking van de controlekamer had aangewezen, dwong Gideon Cheval hem voor te gaan dieper de onderzeeër in. In alle ruimtes namen ze de aanwezigen gevangen, wat voor de meeste bemanningsleden in hun hutten als een complete verrassing kwam. Ook de Franse commando's werden zo overweldigd. Allemaal op Lukas na.

'Hou de anderen onder schot,' beval Gideon. 'Twee van jullie gaan die Lukas zoeken. Schiet als je hem ziet.'

Terwijl zijn mannen deden wat hun bevolen was, bracht Cheval Gideon naar de hut van Ben-Avi. 'We brengen u terug naar Israël,' zei Gideon tegen Ben-Avi. 'Maar niet zonder het spul.'

'Ik weet niet waar het is,' zei Ben-Avi.

Gideon wendde zich tot Cheval. 'Waar zijn de bacterieculturen?'
'In de kantine.'

Cheval leidde hen naar de kantine, met Gideon, Ben-Avi en nog een Israëliër op zijn hielen. In de kantine stond een aantal roestvrij-stalen cilinders met zwarte banden eromheen.

Gideon zei Cheval opzij te gaan en gaf Ben-Avi de opdracht om de cilinders te controleren.

'Dit is de primaire stam,' zei Ben-Avi, terwijl hij het eerste vat bekeek. 'En dit is...'

Voordat hij zijn zin kon afmaken, klonk er het ratelen van een mitrailleurssalvo. Getroffen door een kogelregen sloeg Ben-Avi tegen de grond. Van alle kanten vlogen afketsende kogels door de kantine en zochten alle aanwezigen met een snoekduik dekking.

'In de hoek rechts, bij de vrieskisten,' schreeuwde een van de commando's.

Cheval kroop over de grond op zoek naar dekking, terwijl Gideon met zijn wapen het vuur beantwoordde. Toen Cheval opkeek, was Lukas dood. Hij lag languit op de vloer in een plas van zijn eigen bloed. Op een halve meter ernaast was Ben-Avi er niet veel beter aan toe.

Cheval snelde naar hem toe en probeerde bij hem het bloeden te

stelpen. ‘Het spijt me,’ zei hij. ‘Dit is helemaal mijn schuld. Vergeef me alsjeblieft.’

Ben-Avi staaarde langs Cheval alsof hij er niet was. Hij bewoog zijn mond alsof hij iets wilde zeggen, maar er kwam niets meer.

Nu hij de Franse onderzeeboot in zijn macht had en met het eerste deel van het materiaal plus een groep gevangenen aan boord naar de *Dakar* voer, nam Gideon contact op met de kapitein. Hij kreeg slecht nieuws te horen.

‘We hebben een Frans vliegtuig op de radar, komt deze kant op. Intenties onduidelijk. Wegkomen kan lastiger worden dan verwacht. We duiken en vertrekken meteen. Jij en je mannen blijven aan boord van de *Minerve* en varen zelf naar Israël.’

Gideon leek verbaasd. ‘Nemen wij hier het commando over?’

‘Ik ga die boot niet met de bemanning aan boord tot zinken brengen, maar ik kan ze ook niet in reddingsboten zetten of naar een haven laten varen waar ze aan de grote klok hangen wat er is gebeurd. We moeten de boot meenemen. En we sturen de bemanning naar huis als we in Haifa zijn.’

‘Als de Fransen geen wrak vinden, wekt dat extra achterdocht,’ drong Gideon aan. ‘Dan komen ze alleen maar sneller achter ons aan.’

‘Breng ze maar zo goed mogelijk in verwarring,’ reageerde de kapitein van de *Dakar*. ‘Dump wat olie en gooi wat reddingsvesten en andere dingen overboord, duik dan en vaar naar het zuiden. Hopelijk denken ze dan dat de *Minerve* is gezonken.’

‘En als ze gaan zoeken?’

‘Ze gaan op zoek naar ons,’ antwoordde de kapitein. ‘Hoe dan ook, met twee boten is de kans groter dat we het spul naar Israël krijgen dan met één. En als er maar een van ons aankomt, is Israël in ieder geval veiliger dan nu.’

Gideon had de *Minerve* liever tot zinken gebracht, al dan niet met de bemanning aan boord. Hij had geen zin om de Franse bemanning

voortdurend onder schot te moeten houden. Toch deed hij wat er van hem gevraagd was. Hij dumpte zestienhonderd liter dieselolie en liet alles wat kon drijven en op restanten van een gezonken schip leek, overboord gooien.

De poging om de Fransen de indruk te geven dat hun onderzeeboot was vergaan, nam maar een paar minuten in beslag. Meteen erna waren ze klaar voor vertrek.

Terwijl de beide onderzeeërs van elkaar wegdraaiden, seinde de *Dakar* met een schijnwerper ‘succes’ en dook onder.

De *Minerve* verdween nog geen twee minuten later onder de zeespiegel. Geen van beide boten zou ooit weer aan de oppervlakte komen.

DEEL TWEE

INFERNO

Golf van Mexico, heden

Rick L. Cox stond in de controleruimte van het olieplatform Alpha Star, op tien etages boven het water.

Cox was een toolpusher, wat inhield dat hij de supervisie over de hele booroperatie had. Hij was dol op zijn werk en na dertig jaar in de oliebusiness had hij een zesde zintuig ontwikkeld voor alles wat er fout kon gaan. Maar dat had hij vandaag niet nodig. Eén blik op het controlepaneel was voldoende om te zien dat een slechte dag nog slechter kon.

De stromingssnelheid en de drukkiveaus in de pijpleidingen waren weggevallen. En ze dreigden de verkeerde richting op te gaan. Ze zakten en zakten steeds verder ondanks dat het boorplatform Alpha Star en twee zusterbooreilanden enorme hoeveelheden gefilterd water in de zeebodem pompten om de druk op het olieveld terug te brengen waardoor het zwarte goud en het aardgas weer omhoog konden komen.

‘Dit gaat niet goed,’ zei Cox tegen een medewerker. ‘Hoeveel water pompen we nu?’

‘We zijn aan de taks van ons vermogen,’ riep een van de technici terug. ‘Alle pompen draaien op volle kracht.’

Desondanks registreerden ze slechts een zwakke toestroom van aardgas en van olie helemaal niets.

Cox schoof de OSHA-gecertificeerde veiligheidshelm naar achteren, krabde op zijn hoofd en pakte een radiozender. Alpha Star werkte met twee andere platforms samen om een nog net niet uitgeput olieveld rendabel te houden. Misschien namen de andere twee de druk bij hem weg.

‘Alpha Twee, hoort u mij,’ sprak Cox in de zender.

‘Hier Alpha Twee,’ antwoordde een stem met een onmiskenbaar zuidelijk accent. ‘Ik hoor je luid en duidelijk.’

‘Hoe hoog is de injectiedruk bij jullie?’

‘We staan tegen het rood aan.’

Cox drukte de spraaktoets weer in. ‘Alpha Drie, kunnen jullie ons meer druk geven?’

De opzichter van het derde platform reageerde zonder aarzeling. ‘Wij zitten hier ook aan onze max. Als er niet snel olie opkomt, zullen we moeten afsluiten.’

‘Dat besluit is aan mij.’ Cox bestudeerde nog eens de metertjes. ‘Hou de druk erop. De geologen bezwoeren dat daar beneden nog een zee van olie zit. En als dat zo is dan halen we het eruit ook. Ik ga nog dertig meter dieper boren. Vandaar krijgen we het zeker omhoog.’

Terwijl Cox die laatste woorden sprak, keek hij Leon Nash aan, een van de roughnecks, ofwel boorders, in zijn ploeg. ‘Druk de boor nog dertig meter dieper.’

Nash aarzelde. ‘De jongens maken zich wel een beetje zorgen, chef. Een blow-out willen we allemaal niet.’

Cox wuifde die bedenking weg. ‘Daar zijn we op voorbereid. Check de boorhoek en druk hem nog dertig meter dieper.’

Nash ging er niet verder tegen in. Geconcentreerd dubbelcheckte hij de instellingen en reactiveerde de boor. In het midden van het enorme booreiland begon een dikke buis te draaien. Achttienhonderd meter lager drong een hardmetalen schroefpunt dieper de aarde in en

ploegde zich door modder, zout en lagen poreus gesteente. Er kwam slijk door de buis omhoog, maar verder niets.

‘Vijftien meter,’ zei Nash. ‘Twintig meter.’

‘En? Gebeurt er iets?’

‘Geen instroom.’

Cox begreep het niet. Ze hadden nu toch echt een actieve bron te pakken moeten hebben. ‘Voorzichtig nu,’ drong hij aan. Als er olie was, zat het er onder extreem hoge druk en die werd nog verhoogd door het water dat eronder was gepompt. Wanneer de olie te krachtig werd aangeboord, kon het tot een onverwacht sterke uitbarsting komen, een zogenaamde blow-out. Alsof je een van tevoren stevig geschudde fles mineraalwater opendraaide.

‘Nog negen meter,’ zei Nash. ‘Zes...’

De wijzers van de meters op het paneel trilden. De druk in het verdeelsysteem begon te stijgen.

‘Stop hier,’ zei Cox.

‘We hebben vloeistof en gas in de buis,’ reageerde Nash, waarbij hij zijn vingers tot een vuist kneep. ‘Druk blijft stijgen.’

De roughnecks achter hem juichten.

Voordat Cox zich bij hen kon voegen, sprong er een reeks lampjes op het scherm van groen op geel.

Op datzelfde moment klonk er een stem uit de intercomspeaker. ‘Druk loopt op in het verdeelsysteem,’ zei de opzichter van Alpha 2. ‘Hij loopt hier wel erg hoog op.’

Dat zag Cox ook. Hij richtte zich weer tot Nash. ‘Ben je nog aan het boren?’

‘Negatief.’

Het werd druk op de intercom. Alpha 2 en Alpha 3 verdrongen elkaar op de lijn.

‘Tienduizend psi en stijgend.’

‘Hittestuwing in de hoofdleiding.’

‘Sluit de injectoren,’ zei Cox.

Er werden hendels van de stand open naar dicht getrokken en het

kabaal van de gierende pompen in een verder weg gelegen gedeelte van het platform viel stil. Nu er geen water meer in het onderliggende gesteente werd gepompt, zou de druk zich moeten stabiliseren. Maar dat gebeurde niet.

‘Twaalfduizend psi,’ meldde Alpha 2. ‘Dertien...’

Cox had die voortdurende meldingen niet nodig. Hij zag het recht voor zich op het paneel. De gele indicatoren begonnen te knipperen en veranderden in het angstaanjagende felle rood.

‘Ventielsluiting defect,’ riep Nash vanuit de andere kant van de controlekamer. ‘Druk in de hoofdleiding vijftienduizend. Ontluchting van de buizen noodzakelijk, anders spat de hele leiding uit elkaar.’

Cox had geen keus. Hij legde zijn hand op de noodknop voor algehele decompressie en drukte hem in.

Onder het booreiland lag een netwerk van buizen dat de drie platforms en het verdeelsysteem met elkaar verbond. Op uitgekiende punten in het netwerk waren enorme ventielen gemonteerd waarmee bij een te hoge druk gas in zee kon worden geloosd.

Dat had in dit geval met een reusachtige, maar verder onschuldige wolk van opborrelende belletjes van het vrijgekomen aardgas gepaard moeten gaan, die zich vervolgens bij het opstijgen naar de oppervlakte verspreidde en uitdunde. In plaats daarvan resoneerde er een rommelend geluid door het platform.

‘We hebben vuur onder water,’ riep Alpha 2.

In de ruimte tussen de beide booreilanden schoot een torenhoge steekvlam uit het water op. Het vuur verspreidde zich kronkelend over het oppervlak en sloot zich bij andere steekvlammen aan en omringde binnen de kortste keren alle drie de platforms.

‘Sluit het platform af,’ beval Cox.

Ter bescherming tegen de rook en de vlammen klapten de deuren van alle compartimenten dicht, maar terwijl ze zo het booreiland vergrendelden, kwam er een heftige trilling vanuit de diepte omhoog. Op de hevig schuddende vloer voelden de mannen de schok tot in hun knieën.

‘Druk golf in het boorgat,’ schreeuwde Nash. ‘Blow-out.’

Dit was tot nu toe het ergste nieuws. Het betekende dat er een gasbel langs de boorbeitel was geglipt en nu door het gat dat ze hadden geboord omhoogkwam.

De wijzer van de drukmeter schoot tot buiten de schaalverdeling. De gasbel knalde door de blow-out-stop en schoot omhoog naar het centrum van het platform. Het gas ontbrandde zodra het de buitenlucht bereikte en explodeerde met de kracht van een vijfhonderd-kilo-bom in het hart van het booreiland.